

Aziz ve Muhterem kardeşlerim!

Muharrem ayı, hicretten sonra başlayan hicrî yılın ilk ayıdır. Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) Mekke-i Mükerrreme'den, Medine-i Münevve'ye hicret ettiği aydır.

Muharrem ayı çok değerli ve kıymetli aylardandır. Kur'ân-ı Kerîmde dört tane haram ay olduğu bildirilmiştir. Bunlardan birisi de Muharrem ayıdır.

“Kim Muharrem ayının onuncu günü oruç tutarsa, umuyorum ki, bir senelik günahına kefarete olur” buyurmuştur. (*Müslim, Riyâz'us Sâlihîn:1252*)

Allah (c.c) tutanların orucunu kabul eylesin, tutmayanlara da tutmayı nasip etsin inşallah.

Muharrem ayında meydana gelen olaylardan birisi de Peygamber Efendimiz (s.a.v) 'in torunu, Hz. Ali (r.a) ile Hz. Fatma validemizin biricik oğlu; Hz. Hüseyin'in (r.a) şehit edilmesidir. Kendisi Elli beş yaşında ve hicretin altmış birinci yılında “Kerbelâ” da şehit edilmiştir.

Bu korkunç ve üzücü olan hâdisede ailesinden, ehlinde ve evladından otuz kişi kadar, kendisiyle beraber, “Müslümanım, peygamberin ümmetiyim” diyen kişiler tarafından şehit edilmiştir. Bu korkunç ve üzücü hâdisenin yıldönümünde ağlamak, yas tutmak, bağırarak yerine onlara dua etmek Allah (c.c) tarafından makamlarının yükseltilmesini dilemek gerekir.

Muhterem kardeşlerim...

Peygamber Efendimiz (s.a.v), Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin (r.a) için:

“Bu iki oğlum, cennet ehlinin gençlerinin başkanıdır buyurmuştur.”

Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin (r.a) ile ilgili daha birçok hadîs-i şerif beyan edilmiştir. Böyle bir olayın yıl dönümünde, insanın hatırlayıp da üzülmemesi mümkün değildir.

Hiçbir ölünün arkasından, üç günden fazla “yas” tutulması helâl değildir. Kişinin anne veya babası bu olayı kardeşi veya çocuğu vefat etse dahi, İslâm dinine göre ancak üç gün yas tutabilir. Üç günden fazla tutulan “yas” Allah'a (c.c) karşı düşmanlık yapmak demektir.

Ancak; bir bayanın, beyi vefat ettiği zaman dört ay on gün yas tutması lazımdır. Yani bu süre içerisinde evden çıkmaması, güzel koku sürünmemesi, güzel elbise giymemesi v. s gerekir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) bir gün Ümmü Seleme'nin (r.a) evinde iken, Cebrâil (a.s) ziyaretine geldi ve Ümmü Seleme'ye:

- Ey Ümmü Seleme benim çok değerli bir misafirim var, kapıyı kapat ve içeri gir kimseyi alma, buyurdu.

Buna rağmen henüz küçük bir çocuk olan Hz. Hüseyin (r.a), kapıyı açıp Peygamber Efendimiz (s.a.v) boynuna sarıldı o sarılınca Peygamber Efendimiz (s.a.v) 'de Hz. Hüseyin'e sarılıp okşamaya başladı. Bu durumu gören Cebrâil (a.s)

“Yâ Resûlullah! Sen O’nu çok mu seviyorsun” diye sordu?

- O benim gözümün nuru Ali ile Fatıma’nın biricik oğlu, benim de torunum. O’nu nasıl sevmem. Evet O’nu çok seviyorum, deyince. Cebrâil (a.s):

- Sen biliyor musun, senin ümmetin, senden sonra O’nu şehit edecek, işte bu da onun şehit edileceği “Kerbelâ” toprağıdır diyerek, Resûlullah Efendimiz’e (s.a.v) elindeki bir miktar toprağı verdi. Cebrâil (a.s) gittikten sonra, Resûlullah (s.a.v) toprağı bir bez içerisine koyarak muhafaza etmesi için Ümmü Seleme validemize verdi, verirken de:

- Ey Ümmü Seleme! Bu toprağı al, günün birinde bu toprağa bir şey olacak, buyurdu.

Ümmü Seleme validemiz anlatıyor:

- O toprağı bir keresinde yüksek bir yere asmıştım. Bekliyordum bir gün bir şey olacağını. Nihayet Hz. Hüseyin Küfe’ye yola çıktıktan bir süre sonra, baktım ki o topraktan yere kan damlamaya başlamış, bir süre sonra haber geldi ki Hz. Hüseyin’i şehit etmişler.

Hz. Hasan’ı (r.a) da zehirleyerek şehit etmişlerdi.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) Hz. Hasan için:

- Allah (c.c), bu oğlumun vesilesiyle iki büyük Müslüman topluluğunu barıştıracaktır, buyurmuştur.

Biliyorsunuz Hz. Ali (r.a) ile Muaviye arasındaki savaş devam ettiği sırada Hz. Ali (r.a) şehit edilince, yerine Hz. Hasan (r.a) geçti ve bu hilafet makamında altı ay görevine devam etti.

Peygamber Efendimiz (s.a.v):

“Benden sonra halifelik otuz sene devam edecektir, ondan sonra halifelik, emirlik olacaktır” buyurmuştur. (*Ahmed/Müsned, 155/220-221*)

Peygamber Efendimiz’den (s.a.v) sonra, Hz. Hasan’ın (r.a) altı aylık hilafetiyle, halifelik tam otuz seneye tamamlamış olduğuna göre Hz. Hasan’ın (r.a) halifeliği hak bir halifeliktir.

Hz. Hasan’ın (r.a) babası Hz. Ali (r.a) ile Muaviye arasındaki ihtilaf, Hz. Ali’nin (r.a) vefatından sonra, onun yerine geçen Hz. Hasan (r.a) zamanında da devam etti ve her iki tarafta da büyük bir askerî güç, ordu hazırlandı.

Bu iki büyük ordu, cephede çarpışmak üzere karşı karşıya geldiği sırada, Hz. Hasan (r.a) hangi taraf galip gelirse gelsin, her iki taraftan binlerce Müslüman öleceğini düşündü ve “bunca Müslümanın ölümüne sebep olmaya benim ne hakkım var?” diyerek, bazı şartları kabul etmesi halinde Muaviye’ye biat edeceğini ilan etti.

Zaten istediği de bu olan Hz. Muaviye (r.a), boş bir kâğıdı imzalayarak, istediği şartları yazması için Hz. Hasan’a (r.a) gönderdi. Hz. Hasan’a (r.a) istediği şartlardan birisi de şimdi biat etmeyi kabul eden Hz. Muaviye’nin (r.a), halifeliği kendisinden sonra yine Hz. Hasan’a (r.a)

devretmesiydi. Hz. Muaviye (r.a) kabul etmişti ama oğlu Yezid, Hz. Hasan'ın (r.a) hanımını, büyük paralar karşılığında ve kendisiyle evlenme vaadinde bulunarak kandırıp Hz. Hasan'ı (r.a) zehirlemek suretiyle, şehit etti.

Böylelikle Yezid, daha önceki anlaşmayı iptal etti. Şehit olmadan önce, Hz. Hasan'ın (r.a), kardeşi Hz. Hüseyin'i (r.a) yanına çağırarak:

- Ey kardeşim! Allah (c.c) bize manevî halifeliği vermiştir, ancak zahiri halifeliği bize vermez. Sen sakın ola ki, Kûfelilerin sözüne bakıp da halifeliğe, emirliğe talip olma, dedi.

Muaviye'den sonra halife olan oğlu Yezid içki, zulüm ve fasıklıkta kimseden çekinmiyordu. Bu sırada Hazreti Hüseyin'i (r.a) Kûfe'ye davet eden Kûfeliler, kendisine biât etmeye hazır olduklarını ve Kûfeye gelmesini ısrarla mektuplar göndererek bildirmişlerdi.

Bunun üzerine Hz. Hüseyin (r.a) Kûfe'ye gitmeye karar verdi. Abdullah İbn-i Abbas (r.a) defalarca gitmemesi için Hz. Hüseyin (r.a) 'e yalvardı, ısrar etti.

Ancak Hz. Hüseyin (r.a) kaderden kaçılmaz diyerek, gitmek zorunda olduğunu bildirdi. Abdullah b. Abbas (r.a) ve Abdullah b. Ömer (r.a) “seni öldürecekler ve seni bir daha göremeyeceğiz” diye ne kadar vazgeçirmek istedilerse de, Hz. Hüseyin'i (r.a) Kûfe'ye doğru gitmek için yola çıkmaktan alıkoymadılar.

Yezid bunu öğrenince kuvvetli bir ordu göndererek kendisine biat etmeye zorladı. O'nun ordusuna kahramanca karşı koyan, Hz. Hüseyin (r.a) ve yanındakilere, Yezid, onlarla suyun irtibatını kesip, susuzluğa mahkûm ederek karşılık verdi. Nihayetinde Hz. Hüseyin (r.a) ve yanındakileri şehid etti. Bir tek Hazreti Hüseyin'in (r.a) küçük oğlu Ali b. Zeynel Abidin hazretleri sağ kaldı.

Allah (c.c) bizleri O'nun şefaatine nâil eylesin, âmin.

Muhterem kardeşlerim! .

Burada önemli bir konu var, o da Hz. Hüseyin (r.a) ve yanındakileri şehid eden Yezid'e ve yanındakilere lanet okunup okunmayacağı.

Bu konuda âlimler ihtilaf etmişler. Bazı ulemalar okunur demiş, İmam-ı Gazali, İmam-ı Rabbani gibi bazı büyük âlimler lanet okumamak daha efdâldir demişlerdir. Lanet okumamanın daha efdâl olduğunu söyleyen âlimler Yezid'i savundukları için değil, lanet okumanın çok kötü bir şey olduğunu ve hiç okunmamasının daha uygun olduğunu bildirmek için böyle söylemişlerdir.

Şeytana dahi lanet okunmaması günah değildir. Yoksa, Yezid'i savunmak için değil, Yezidi'n pislikleri haddinden çok fazladır. Lanet, çok büyük ve ağır bir sözdür ve Allah'ın rahmetinden mahrum olmak demektir.

Allah (c.c) Kur'ân-ı Kerîm'de:

“Zalimlere lanet olsun, Fasıklara lanet olsun, Kâfirlere lanet olsun, Münafıklara lanet olsun, Yalancılara lanet olsun” gibi ibareler kullanmıştır.

Biz de bu şekilde toplu olarak, Cenâb-ı Mevlâ'nın (c.c) kullandığı şekilde lanet okuyabiliriz ancak belirli bir kişiye lanet okumak câiz değildir. Lanet okunduğu zaman eğer okunan kişi laneti hak etmemişse, o lanet döner dolaşır okuyan kişiye gelir.

Allah (c.c) bizi muhafaza eylesin, âmin.

Bu konuda çok dikkatli olmalıyız, hele hele bayan kardeşlerimize, çok daha fazla dikkatli olmasını tavsiye ediyoruz. Çünkü onlar Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) hadîs-i şeriflerinde buyurduğu gibi, hemen lanet okuyor, beddua ediyorlar.

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Kur'ân-ı Kerîm'de, insanoğlunun çok âciz olduğunu hemen beddua etmeye başladığını, oysa Allah (c.c) onların bedduasını hemen kabul etse, ömür boyu pişmanlığı, yine insanın kendisinin çekeceğini bize bildirmiştir.

Beddua da büyük günahdır. O yüzden varsa böyle alışkanlıklarımızı terk edelim. Dostumuza, ahbabımıza, evladımıza, akrabamıza ve ailemize beddua okumayalım. Hiç kimseye hatta hayvanlara bile lanet okumayalım. İşte İmam-ı Rabbani hazretleri Yezid'i savunduğu için değil, lanetin çok kötü olmasından dolayı lanet okunmamasını uygun görmüştür.

Muhterem kardeşlerim!

Yezid için bunları söyledik, ancak Hz. Muaviye (r.a) Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) sahabesi olup, aynı zamanda da vahiy kâtibidir. Ümmü Habibe'den dolayı da Peygamberimiz'in (s.a.v) kayınbiraderidir. Burada Hz. Muaviye (r.a) ile Hz. Ali (r.a) arasında mukayese yapamayız. Sahabelerin tabakasında Hz. Ali (r.a) ilk îman edenlerden olduğu için birinci tabakada, Hz. Muaviye (r.a) ise son tabakada yer alır. Biliyorsunuz; ilk Müslüman olanlar dört kişiydi. Çocuklardan Hz. Ali (r.a), kadınlardan Hz. Hatice (r.a), erkeklerden Hz. Ebû Bekir (r.a), kölelerden Hz. Zeyd (r.a) idi.

İşte Hz. Ali (r.a) ilk Müslüman olan dört kişinin arasında iken, Hz. Muaviye'de (r.a) Mekke'nin fethinden sonra Müslüman olmuştur. Yani Bedir savaşına, Uhud savaşına, Hendek savaşına vs. kâfir olarak katılıp, Müslümanlara karşı savaşmıştır.

Bunlara müellefe-i kulûb denilir. Kur'ân-ı Kerîm'de Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Hadid sûresinde sahabeler hakkında:

“İçinizden, fetihten sonra infak eden ve savaşanlar (başkasıyla) bir olmaz. İşte onlar, derece olarak sonradan infak eden ve savaşanlardan daha büyüktür. Allah her birine en güzel olanı vaat etmiştir” buyurmuştur.

Allah (c.c), fetihten önce Müslüman olanların, fetihten sonra Müslüman olanlardan daha üstün olduğunu bildiriyor. Ancak her iki guruba da cenneti vereceğini vaat ettiği için, Hz. Muaviye'de (r.a) cennetlikler arasına dâhil olmuştur. İşte bu yüzden, Hz. Muaviye (r.a) hakkında

konuşmak büyük bir hatadır. Hz. Muaviye (r.a) Resûlullah'ın (s.a.v) sahabesidir ve Peygamber Efendimiz (s.a.v) defalarca:

“Allah'tan korkun! Allah'tan korkun! sahabelerim aleyhinde konuşmayın. Kim sahabelerimi severse beni sevmiş olur, kim beni severse Allah'ı (c.c) sevmiş olur. Kim sahabelerimi sevmezse beni sevmemiş olur, kim beni sevmezse Allah'ı (c.c) sevmemiş olur” buyurmuştur.

Muhterem kardeşlerim!

Biz hiçbir zaman, sahabeler hakkında konuşmayalım ve onlar hakkında buğz etmeyelim. Yezid'in olayı, Hz. Muaviye'nin (r.a) vefatından sonra olmuştur. Hz. Muaviye'nin (r.a) bu olaylardan haberi ve ilgisi yoktur.

Hz. Ali (r.a) ile Hz. Muaviye (r.a) arasındaki savaşa gelince, hadîslerle de sabittir ki, hak, Hz. Ali (r.a) ile beraberdir. Bu bir içtihat meselesidir. Hz. Ali (r.a) on sevap almış ise Hz. Muaviye (r.a) bir sevap almıştır, ancak hak Hz. Ali'den (r.a) yanadır.

Peygamber Efendimiz (s.a.v): **“Ashabım gökteki yıldızlar gibidir hangisine uyarsanız kurtuluşa erersiniz”** buyurmuştur. (*Keşfü'l Hafa*, 381)

O yüzden Hz. Muaviye'nin (r.a) olayı başka Yezid'in olayı başkadır. Bu ikisini birbirine karıştırmayalım. İnsanların âkıbetini bilmediğimiz için hiç kimse hakkında lanet okumuyoruz!

Muhterem kardeşlerim!

Allah'a (c.c) şükürler olsun, Elhâmdulillah! Bizleri Müslüman ve ehl-i sünnet ve'l cemaat olarak seçmiştir. Ve bizler Ehl-i Beyti çok severiz, sahabeleri de çok severiz. Her ikisi de Kur'ân-ı Kerîm'le sabittir.

Bir kısım insanlar, sahabelere düşmandır, bir kısım insanlar da, Ehl-i Beyte düşmandır. Allah'a (c.c) şükürler olsun ki bizler her ikisini de çok seviyoruz.

Ömer b. Abdullaziz ve Veysel Karani hazretleri, ne kadar büyük olursa olsunlar yine de Hz. Muaviye'nin (r.a) mertebesine ulaşamazlar. Çünkü Hz. Muaviye (r.a) Resûlullah (s.a.v) Efendimiz'in mübarek yüzünü görmüş, O'nunla beraber savaflara çıkmış, vahiy kâtipliği yapmış ve O'nun sohbetine katılmıştır.

Bir kardeşimiz daha önce bir soru sormuştu. O soru da, insan neslinin Hz. Âdem'den (a.s) önce olup olmadığı hakkında idi. Şimdi ona cevap vermeye çalışacağım inşallah.

Muhterem kardeşlerim!

Bizler Müslümanız elhâmdulillah! Bizim delilimiz de Kur'ân-ı Kerîm ve hadîs-i şeriflerdir. Kur'ân-ı Kerîm'de belirtildiğine göre Cenâb-ı Mevlâ (c.c):

“Biz insanı bir dişi ve bir erkekten yarattık” buyuruyor (*Hucurat:131*)

Bu da gösteriyor ki, yeryüzünde Hz. Âdem'den (a.s) önce insan yaratılmamıştır. Yine Cenâb-ı Mevlâ (c.c):

“Biz bütün insanları bir tek nefisten yarattık” buyuruyor. (*Nisa, 1*)

O, bir nefis; Hz. Âdem'dir (a.s). Ondan da eşi Havva validemiz yaratılmıştır.

Resûlullah Efendimiz ise:

“Hepiniz Âdem'densiniz, Âdem ise topraktandır” buyuruyor. (*Kenzul Ummal:3/7744*)

Bu hadîs-i şerifte, bize neslimizin Âdem'den (a.s) geldiğini açık bir şekilde açıklıyor. Bizler Kur'ân-ı Kerîm'e ve hadîs-i şeriflere inanmak zorundayız. Çünkü biz Müslümanız elhâmdulillah!

Ancak insanlardan evvel cinler varmış, artık bir milyon sene evvel mi? İki milyon sene evvel mi, bilmiyoruz. Kur'ân-ı Kerîm'de Cenâb-ı Mevlâ (c.c):

“İnsanlardan evvel biz cinleri yarattık” buyuruyor. (*Hicr, 27*)

Demek ki biz insanlardan evvel “can” isminde bir cin taifesi varmış.

Bu konuyu açıkladıktan sonra, daha önce açıkladığımız bir konu vardı; tesbih konusu. Onu yine kısaca açıklayacağız inşallah!

Muhterem kardeşlerim!

Allah Resûlü (s.a.v) Efendimizin üç çeşit sünneti vardır. Onlar;

1) Kavli sünnet: Yani O'nun söylediği sözlere denir.

2) Fiilî sünnet: Yapmış olduğu fiillere ve davranışlara denir.

3) Takrirî sünnet: Yani bir şeyi görmesine rağmen men etmemiş veya ses çıkarmamışsa o da sünnet olmuştur. Buna da takrirî sünnet denir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) bir gün sabah namazına giderken -Allahualem- Safiye validemiz, önüne koymuş olduğu taş yığınları ile Allah'ı (c.c) tesbih ederken, Resûlullah (s.a.v) Efendimiz, O'nu gördüğü halde ses çıkarmamış, dolayısıyla takrirî sünnet olmuştur.

Ebû Hureyre'nin (r.a) iplere düğüm atarak oluşturduğu binlik bir tesbihi varmış. Ebû'd-Derda (r.a) yine öyle, hatta o da tesbihini çekmeden uyumazmış. Demek ki bunlar takrirî sünnettir.

Bir kişi tesbihini eliyle de çekebilir, bir tesbih vasıtasıyla da çekebilir, salavat da aynı şekilde el ile de, tesbih kullanılarak da çekilebilir.

Hatta Peygamber Efendimiz (s.a.v):

“Kıyamet günü parmaklar hatta boğumlar insan için şahitlik edecektir” buyurarak, parmak ile tesbih çekmenin faziletine işaret etmiştir. Tesbih tutma şekline gelince istediğiniz şekilde tutarak tesbih çekebilirsiniz, ancak tesbihi öpmek ve tesbihi üflemek bidâttir. Böyle bir şey yoktur, böyle yapmayın. Fakat tesbih ile zikir yapabilirsiniz az önce de açıkladığımız gibi tesbih ile zikir takrîrî sünnettir.

Ben de bazen tesbih ile bazen de parmaklarım ile tesbih çekiyorum. Ancak Peygamberimiz (s.a.v) parmaklarıyla tesbih çektiği için, parmakla yaptığım zaman daha rahat oluyor.

Ancak hesabı karıştıranlar, kafası karışık olanlar, tesbih ile sayısını karıştırmadan rahat bir şekilde tesbih edebilir. Peygamber Efendimiz (s.a.v) ise, her zaman parmaklarıyla tesbih çekmiştir. Bu konuyu da bu şekilde açıklamış olduk.

Muhterem kardeşlerim!

İki şeye çok dikkat edelim;

- 1) Dinimizi muhafaza edelim.
- 2) Allah'ın (c.c) haram kıldığı şeylerden kaçınalım.

Erkeklere altın yüzük takmak haram kılınmıştır. Haramda hiçbir hayır yoktur. Evde işyerlerinde vs. nazar boncuğu takmak câiz değildir. Yine evlerde heykel, biblo, kabartma şekiller, hayvan bibloları, heykelleri, kuş, kedi vs. heykelleri bulundurmamak câiz değildir ve günahdır. Biz bunlara çok üzülüyoruz.

Medine-i Münevvere ve Mekke-i Mükerrreme gibi bizim için çok önemli bu iki şehirde bakıyoruz, yıllardır bu tür heykeller tezgâhlarda satılıyor.

Bir seferinde bizzat ben gidip söyledim. Bana teşekkür etmeye başladılar, ben de:

- Bana teşekkür etmeyin, bunun yerine bunları tezgâhtan kaldırın. Satmayın günahdır, dedim netice vermedi.

Bir süre sonra yine gittim;

- Siz bunları nasıl satabiliyorsunuz? Günahdır, bakın ben size söyledim, vebal benim boynumdan sizin boynunuza geçti, dedim. Bana;

- Tamam kaldıracağız, dediler.

Çünkü biz gördüğümüz zaman, eğer söylemez isek, bu sefer biz de günahkâr oluruz. Ayrıca bu durum, başka türlü zararların oluşmasına da neden olur. Meselâ buraya gelen hacıların çocukları bu heykelleri helâl zannederek alıp memleketlerine, evlerine götürecekler o zaman birisi onlara bunların dinen yanlış olduğunu söylese çocuk onlara;

- Sen nerden biliyorsun? Bunlar yanlış olsa Mekke ve Medine de satılır mı? diyebilir.

Bunları da söyledim.

- Bakın bu vebal de sizin üzerinize geliyor bunlar burada satılınca, birçok insan bunların helal olduğunu zannedecek, dedim.

Söz verdiler, inşallah gereğini yapmışlardır.

Muhterem kardeşlerim! .

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Kur'ân-ı Kerîm'de;

“Allah’ın Resûlü’nde sizler için güzel örnekler vardır” buyurmuştur. (*Ahzab, 21*)

Bizim için Resûlullah Efendimiz (s.a.v) en güzel örnektir ve O’ndan sonra gelen Hulefa-i Raşidîn yani Hz. Ebû Bekir (r.a), Hz. Ömer (r.a), Hz. Osman (r.a), Hz. Ali (r.a) yaptıkları bizim için de güzel bir örnektir.

Ancak bugün gerek Medine’de gerekse Mekke’de olan veya yapılan bir şey illaki, helâldir doğrudur diyemeyiz.

Muhterem kardeşlerim!

Her şeyden önce Allah (c.c) bütün Müslüman kardeşlerimize sağlık sıhhat ve afiyet ihsan etsin, diyorum.

Ruhî hastalıkların çoğunun sebebi, manevî zayıflıktır.

İnsan kimden güç alacaktır? Yalnız ve yalnız Allah’tan (c.c) alacaktır. Ve bilecektir ki, her şey Allah’ın (c.c) yedi kudretindedir.

Şunu çok iyi bilmeliyiz ki, aziz eden, zelil eden, veren, alan, hasta eden ve şifa veren Allah’tır (c.c).

Rızık veren, fakir kılan, zenginlik veren Allah’tır (c.c).

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) bu vazifeyi hiçbir peygambere, hiçbir meleğe, hiçbir şeyhe ve hiçbir zâta vermemiştir. Bütün bunlar Mevlâ’nın vazifesidir.

Bunun için cincilere gidip korkularınızı anlatmayın, büyücülere gidip büyü yaptırmayın. Bunlar büyük günahdır.

Peki bunların çaresi nedir? Bunların çaresi duadır. Biz her şeyde ve her konuda Allaha sığınırız ve Allah da (c.c) bizi, korktuklarımızdan emin kılar ve bizi muhafaza eder.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) torunları Hz. Hasan (r.a) ve Hz. Hüseyin (r.a) devamlı:

“Eüzübelimatillahi taamme, min külli şeytanin ve hammetin ve min külli aynin lamme” bu duayı okurdu.

Yani; “Ben sizi Allah’ın taamme olan isimleriyle, bütün hayvanların bütün şeytanların şerrinden ve bütün kötü gözlerin şerrinden, nazardan, sihirden, büyüden koruyorum” demektir.

Bakın bütün kötülüklerde yine Allah’ın ismine sığınıyoruz. Biz size zaman zaman her gün okumanız için bazı dualar veriyoruz. Emin olun bu dualar her şeye şifa, her derde devadır.

Hatta hiçbir şey bilmeseniz bile bir Fatiha, bir Âyet-el Kürsî, İhlâs, Felâk ve Nâs sûrelerini okursanız her derde devadır. Hele hele Fatiha sûresi, insan bu sureyi inanarak ve Allah’a (c.c) sığınarak okursa yine her derde devadır.

Bunun için biz cincilere büyücülere gitmek yerine bunları okumalıyız. Yalnız hastalanmış kişiler bu duaları okurken sıkılabilir. Bunun için yanındaki bir bardak suya Fatiha vs. okursa, sonra o suyu yüzüne, gözüne sürüp, yine okumaya devam ederse inşallah o rahatsızlık verenler defolup gideceklerdir. Çünkü bu onların son kozu olduğu için rahatsızlık verip sıkıştırıyorlar. Kişi eğer sabredip okumaya devam etse inşallah rahatlayacaktır.

Ben her zaman söylüyorum ister bana büyü yapsınlar, ister bütün cinler üstüme gelsin, ne yapabilirler Allah (c.c) izin vermedikçe. Gelsin bana büyü yapsınlar, Allah'ın (c.c) izniyle hiçbir şeyden korkmuyorum.

Muhterem kardeşlerim!

Biraz mücadele etmeliyiz, onlarla cihad etmeliyiz. Allah (c.c) istemedikçe hiç kimse hiçbir şey yapamaz. Bu şeytan ve cinler korkudan, üzüntüden fırsat bilip insana saldırıyorlar. Yani cinler ve şeytanlar insanların korkulu ve üzüntülü zamanlarını kollayıp insanlar bu hallerde iken bu zayıf halleri kendilerince fırsat bilip saldırıyorlar.

Eve girip çıkarken muhakkak besmele çekmeliyiz. Banyo ve tuvalete girmeden önce dışarıda iken mutlaka besmele çekmeliyiz. Buralara girerken okunması gereken dualar vardır. Peygamber Efendimiz (s.a.v) okuduğu bu duaları eğer bilmiyorsak euzu besmele çekerek içeri girmeliyiz.

İnsanların sağında ve solunda yazıcı melekler vardır. Bu melekler insanların yanından hiç ayrılmaz iken sadece banyo ve tuvalet gibi insanların edep yerlerinin açıldığı bu mekânlara girmezler. Çünkü melekler çok edepli varlıklardır. Meleklerin girmediği bu yerlere şeytan ve cinler girerler, ancak euzu besmele çekilirse bu onlarla bizim aramıza bir perde çekilmesine vesile olur, bu sayede bizi göremezler.

Yatarken de bir Fatiha, bir Kureyş, İhlâs, Felâk ve Nâs surelerini okuyarak elimize üfleyip sonra da ellerimizle vücudumu mesh edersek inşallah muhafaza oluruz.

Şimdi bize sorulan bazı sorular var onlara cevap vermeye çalışacağız inşallah.

“Mü'min bir kişi ölümden korkar mı?”

Muhterem kardeşlerim!

İnsan tabiatıyla, fıtrati itibariyle ölümü sevmiyor. Peygamber Efendimiz (s.a.v) bir gün sahabelere:

- Kim Allah'a kavuşmayı isterse ve severse Allah da o kimseye kavuşmayı ister ve sever, kim de, Allah'a kavuşmayı istemez ve sevmezse, Allah da o kimseye kavuşmayı istemez ve sevmez, buyurunca; sahabeler:

-Yâ Resûlullah! Hiçbirimiz ölümü istemiyoruz, o halde rabbimiz bizi sevmiyor, diyerek çok üzölmüşler.

Ancak işin gerçek mânâsı bu değil, bir insan ölüm döşeginde iken, artık göz dışarıyı görmez, kulak dışarıyı işitmez, dil de konuşamaz hâle gelir. Yani dış dünya ile bütün irtibatı

kesilir. Eğer o kişi saadet ehli ise -Allah (c.c) hepimizi saadet ehli olmayı nasip etsin inşallah-mübeşşirin (müjdeleyici) melekler gelip etrafına toplanırlar.

Kur'ân-ı Kerîm'de belirtildiđi gibi:

“Rabbimiz Allah diyen ve doğru yolda giden kimselere melekler gelip müjde veririler; korkmayın! üzölmeyin, size söz verilen cennete gireceksiniz” (*Fussilet, 33*)

diye cenneti gösterip müjde verirler, kişiye o esnada bütün dünya nimetleri verilse, insan yine de istemez, ancak bu durum o esnada oluyor, onun dışında tabi farklı oluyor.

Ancak Allah (c.c) bizi muhafaza eylesin, eğer kişi şâki ise (yani cehennemlik) o zaman korkutucu melekler gelip onları korkutarak, cehennem korkunç azabını insana gösterirler. O kişi o zaman:

- Yâ Rabbi, beni geri çevir de ben sâlih amel işleyeyim, der.

Ancak artık bu isteđi mümkün olamaz.

Muhterem kardeşlerim

Ölüm, aslında mü'min için bir hediyedir. Ölümünden korkmayın, ancak ölümü de istemeyin. Ölümü istemek iyi bir şey değildir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v)

- Ölümü istemeyin, buyurmuştur.

İnsan Allah'tan bereketli bir ölüm istesin, sâlih amel istesin, bu güzeldir. Ancak, hastalık, belâ ve ölümü istemesin. Ancak ölümünden de korkmayın. Allah'tan (c.c) daima, sıhhat, afiyet, af ve mağfîret isteyin.

Bir soru da; içimizden geöen kötü düşünceler, günah olarak sayılır mı? şeklindeydi.

Muhterem kardeşlerim.

Ben bunu defalarca söyledim, yine söylüyorum. İnsan vesveseden uzak değildir. Hemen hemen her insana vesvese gelir. Bir gün sahabelerden bazı kişiler, Peygamber Efendimiz'e (s.a.v) gelip:

- Yâ Resûlullah! Kalbimize öyle düşünceler geliyor ki, onları řu an sana söylemeye utanıyoruz, demişler.

Peygamber Efendimiz de (s.a.v)

- Bu sizde îman olduđunun işaretidir, buyurmuştur.

Vesvesenin üzerinde durmamak ve besmele çekip, onunla uğraşmamak gerekir. Allah (c.c) hepimize îman-ı kâmil nasip etsin. Âmin...